

SPIS TREŚCI

Wstęp	9
Rozdział 1	
Wolontariat społeczny. Analiza zjawiska z perspektywy interdyscyplinarnej	12
Rozdział 2	
Wolontariat w hospicjum i opieka paliatywna jako szczególna forma pomocy drugiemu człowiekowi	35
Rozdział 3	
Wolontariat i jego wpływ na zdrowie i funkcjonowanie wolontariuszy. Obecny stan wiedzy empirycznej	48
Rozdział 4	
Trud pomagania – czy wolontariusze doświadczają wypalenia zawodowego?	61
Rozdział 5	
Wolontariat w praktyce – gdy teoria spotyka się z doświadczeniem	68

8 Wolontariat hospicyjny. Perspektywa interdyscyplinarna

Rozdział 6

Aby pełniej zrozumieć problem – analiza
przeprowadzonych badań własnych
– syntetyczne ujęcie

76

Zakończenie

112

Bibliografia

114

Załączniki

130

Patrycja Stawiarska jest psychologiem, specjalizuje się w psychologii zdrowia i jakości życia. Jest wykładowcą na Uniwersytecie Śląskim, adiunktem w Zakładzie Psychologii Zdrowia i Jakości Życia. Interesuje się problematyką funkcjonowania człowieka w sytuacji stresu, zagrożenia utratą zdrowia i w sytuacji doświadczania choroby, a także poszukiwaniem czynników zdrowia w nurcie salutogenetycznym. Szczególnym przedmiotem jej zainteresowań pozostają zagadnienia wolontariatu społecznego w kontekście jego psychospołecznych uwarunkowań i korelatów, a także relacji ze zdrowiem. Napisała kilkanaście artykułów naukowych, wyniki swoich badań przedstawiała na konferencjach ogólnopolskich i międzynarodowych. Jest laureatką Stypendium Ministra Edukacji Narodowej.

Wyjście z bezinteresowną pomocą ku ludziom chorym nie jest łatwe. Choroba nie tylko budzi współczucie i szacunek, ale także na swój sposób onieśmiela. Konfrontuje nas bowiem z poczuciem własnej skończoności, śmiertelności, ograniczoności cielesnej, pokazuje nam ten aspekt życia, którego wielu z nas nie chciałoby oglądać i przeżywać. Proponuje nadzwyczaj pouczające, niepowtarzalne i pozwalające nam dojrzeć wewnątrznie spotkanie z chorym, ale oferuje nam także doświadczenie smutku, żalu, straty i często bezsilności. Właśnie dlatego tak niezwykle wydają się osoby realizujące posługę hospicyjną. Nie chodzi im bowiem o to, by wybrać drogę zwyczajną i jedną z wielu, lecz tę bardziej trudną i wyboistą, ale może bardziej prawdziwą, taką, w której człowiek „staje się” wielowymiarowo i odkrywa swój sens, mając jednocześnie poczucie spełnienia własnej egzystencji.